

[Kurt Hansen]

get, hvor arbejdsministeren konsekvent er gået imod det, fordi det blot på en helt minimal måde antaster arbejdsgivernes ret til at disponere, nøjagtigt som de ønsker at gøre det.

I tilknytning til de hånlige kommentarer, arbejdsministeren kom med i forbindelse med betegnelsen »varmestuer«, vil jeg gerne spørge, hvilke garantier de langtidsarbejdsløse, der anvises efter jobtilbudsordningen inden for det offentlige, har for, at den ansættelse kan vare i mere end 9 måneder. Jeg mener, »varmestuer« er en helt regulær og reel betegnelse, hvis de arbejdsløse blot skal anbringes inden for det offentlige område og have noget beskæftigelsesterapi for så at blive smidt ud igen efter 9 måneder. Det, jeg gerne vil vide, er, hvordan sagen ligger med hensyn til sikring af en reel beskæftigelse. Det synes vi naturligvis er fint; vi har ikke spor imod, at man på en lang række fornuftige områder inden for det offentlige reelt udvider beskæftigelsen, som vi også selv har fremhævet det snesevis af gange.

Arbejdsministeren (Svend Auken):

Hr. Dohrmann peger med rette på det paradoks, der tilsyneladende er mellem på den ene side en konstateret mangel på arbejdskraft i en række virksomheder og på den anden side den omstændighed, at vi har mange langtidsarbejdsløse, som vi har svært ved at skaffe jobtilbud. Det samme spørgsmål har jeg rejst, hver eneste gang jeg har mødt repræsentanter for Dansk Arbejdsgiverforening, idet jeg har spurgt dem, hvordan det kan være, at den private sektor er så tilbageholdende med tilbud til de langtidsarbejdsløse, til trods for at der er en virkelig god støtteordning, og til trods for at den bakkes op såvel af Dansk Arbejdsgiverforening og øvrige arbejdsgiverorganisationer som af de faglige organisationer. Jeg har fået det svar – og jeg tror også, det i hvert fald delvis er et svar til hr. Svend Heiselberg – at den arbejdskraft, der er langtidsarbejdsløs, ikke er den arbejdskraft, som de fleste virksomheder mangler. Der er en meget stor og udtalt mangel på mandlig faglært arbejdskraft, men det overvældende flertal af langtidsarbejdsløse er ufaglærte kvinder, og det er en af begrundelserne for det omtalte paradoks.

Jeg kan imidlertid sige, at der fra arbejdsdirektoratets, arbejdsformidlingens, arbejdsministeriets og – håber jeg – også fra organisationernes side vil blive gjort, hvad der kan for – havde jeg nær sagt – at slå to fluer med ét smæk: dels at få placeret de langtidsledige i private virksomheder som beskæftigede, dels at løse den pågældende virksomheds beskæftigelsesproblemer. Men der er nogle reelle strukturproblemer i vores ledighedsproblem med hensyn til efterspørgselen efter arbejdskraft, som man ikke uden videre kan afskaffe.

Lad mig sige til hr. Svend Heiselberg, at hvis han bare havde læst begrundelsen for hr. Kurt Hansens spørgsmål, tror jeg ikke, han ville have stillet det spørgsmål, han stiller, for det, hr. Kurt Hansen er utilfreds med, er netop den omstændighed, at man ved jobtilbud skal tage hensyn til folks erhvervs-mæssige placering, men at man ikke i sin anvisning er bundet af faggrænserne. Det vil sige, at man netop ved fremskaffelse af jobtilbud til langtidsarbejdsløse har en smidigere afgrænsning af faggrænser, end vi normalt kender til på arbejdsmarkedet. Den er nu ikke så stiv, som de fleste forestiller sig, men her har man ingen absolut begrænsning i de tilbud, der kan gives de langtidsarbejdsløse. I øvrigt må jeg henvise hr. Svend Heiselberg til det, jeg har sagt til hr. Dohrmann.

Jeg talte ikke hånligt om »varmestuer« inden for den offentlige sektor til hr. Kurt Hansen. Jeg sagde, at det var venstresocialisterne repræsenteret ved hr. Kurt Hansen – og jeg forstod, at dér er der ingen individualister, dér er det et fællesskab – der talte hånligt om dette at gøre en indsats for at få de langtidsarbejdsløse beskæftiget også inden for den offentlige sektor, og jeg synes, det var en meget utiltalende og uacceptabelt grov karakteristik af det store arbejde, der udfoldes inden for den offentlige sektor.

Endelig skal jeg sige til hr. Kurt Hansen, at jeg stadig væk ikke kan forstå, hvorfor det skulle være at foretrække at give folk arbejdsløshedsunderstøttelse fremfor at give dem et reelt tilbud om arbejde på en normal arbejdsplads. Jeg beklager, at vi ikke kan give det for længere end en 9 måneders periode som led i jobtilbudsordningen, men det er vores erfaring, at ganske mange af de mennesker, navnlig i den private, men også i den offentlige sektor, der viser sig som dygtig